

DĚDINA

Zpravodaj 4

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ V TATOBITECH

1. února 2005

*

Tak konečně!

Ano, konečně dostáváte do rukou náš zpravodaj. Trvalo to téměř půl roku. Někdy se na něco čekalo a jindy čekalo něco na nás. Omlouváme se, ale času je stále méně. O to více nás těší, že se nám daří plnit téměř vše co jsme si předsevzali na valné hromadě 27. března 2004. A tak je vlastně problém o čem vás informovat dříve. Zda o stěhování obelisku do malířovy zahrady, o nakoupení laviček, o obnovení informační tabule, či o zdařilé akci pro děti, o vysazování zakoupených keřů a tak dále a dále! Domnívám se, že z té nahromaděné "kůpy", kterou bych vám chtěl předat, zcela určitě většinu zapomenou, zahrabu, přehodím ... Tak to je, když se nahromadí události, které pak nedokážete přesně shrnout a předat. Poděkovat se sluší také za vaše dopisy, kterými nás informujete o svých aktivitách, o nápadech a pod. Jak říkají v redakcích "... se všemi dopisy pracujeme". My ano.

Krásný kámen byl vyhlédnut a převezen z někdejšího lomu v lese „Slavka“ v Tatobitech. My starší ještě pamatujeme jak se zde kámen lámal. Místo se později stalo dějištěm našich dětských her. A bylo vynikající. **Kámen** tedy sestoupil do zahrady u Dědinu, byl usazen na podstavec, který předtím naši členové zhotovili. Zatím jej v té spouště sněhu navštěvují jen srnky, zajáci a ostatní obyvatelé lesa, ale také náš člen a výtvarník Vladislav Bergman z Turnova, který připravuje konečnou úpravu **obelisku**. Okrasné **keře**, které jsme stačili v končícím podzimu uložit do země okolo kamene, ustrojily naše ženy (členky a naše ženy také) do ochranných oděvů, aby ty roztomilé srnky na ně přece jen nedostaly chuť. Možná si také povšimnete, že se změnilo záhlaví našeho zpravodaje. Začátek, to velké D, je nové **logo** našeho sdružení zhotovené dalším členem Jaroslavem Bartákem z Chuchelny. Vedle počítače, na kterém piší dnešní „zpravodaj“, stojí skromně **videokazeta**. Obsahuje obrazové informace o Mistru Janu Dědinovi a dokument připravil a sestříhal iniciativní ing. Jan Vašátko z Prahy za pomoci svých přátel. To všechno je připravováno zdarma našimi členy. Zdarma proto, že do toho vkládají své prostředky a svoji práci, svůj čas. Je to několik měsíců co jsem v Turnově potkal paní profesorku Jiskrovou, která mne učila na místním gymnáziu. Než jsem stačil cokoli říci, vtiskla mi do ruky příspěvek na činnost sdružení „Dědina“ se slovy: „Děláte dobrou věc a tu je potřeba podpořit“. Paní profesorka, na rozdíl od jiných, již dříve dobře věděla kdo to Jan Dědina byl. Není členkou sdružení. O to víc si její morální podpory vážím. Tohle a ještě víc budeme v letošním roce potřebovat, protože nás čekají opravdu nemalé úkoly. Zcela určitě vás s nimi chceme seznámit. A to ještě před třetí valnou hromadou. Tak si držíme palce a pomáhejme si. Děláme přece dobrou věc! A nakonec ještě jednu dobrou zprávu přátel. K dnešnímu dni dosáhlo naše sdružení na počet **60**. Tak, tak. Je nás již tolik desítek. Podpořili nás další z Tatobit, Milevska a také z Nymburka, včetně další vnučky malíře Jana Dědiny. Na oplátku jsem v Nymburce musel slíbit, že se stanu členem jejich výtvarného sdružení Dědina. Ted' mě již omluvte. Jdu si hledat své proslulé „vodovky“. Ještě, že jsem v tatobitské škole chyběl tak málo. Měl jsem ji totiž velmi rád. I díky paní učitelce Byšické, která byla při naprosto chybějící „školské reformě“, naprosto **skvělá**. **Díky.** (váš PP)

Jan Dědina

SÁM A SÁM

Jde život těžce
zvolna se plazí,
tak jako zlobný,odporný had,
každý ten závin
až u srdce mrazí,
den každý smutku plný a zrad.

Kde radost září,
tam odříct se třeba,
kde tíha okovů,tam třeba jít,tam,-
ve potu tváři
získávat chleba,
a stále jen pustinou,a sám- a sám

Neb vše se tu tříští
a vše se tu hroutí,
v tom světě ponurém vše klaní se tmám,
a kdo chce výš,
kdo nechce zahynouti,
ten musí až do konce jít sám- a sám .

(Ze sbírky básní Z lásky.)

*Zde elegán, na kterém je viděti pařížského vkusu brus -
toť mistr štětce,oblíbenec Mus,jen s Bohem každé dílo počíná*

le peintre Maitre DĚDINA .

Kresba i text od Hanuše Bohmana z Nymburka.

* * *

Mám před sebou několik obrovských knih s typickou vůní zašlých časů.Jsou to svázané ročníky ZLATÉ PRAHY nakladatel J.OTTO v Praze.Jednou z předností tohoto reprezentativního časopisu je obrovský rozsah obrazového materiálu .Tady ,lépe než ve všech učebnicích,si můžete provést korekci vaší fantazie a skutečnosti.Myslím tím podobizny téměř všech našich umělců,básníků, malířů a spisovatelů té doby.Doba, která je přede mnou ,nese roky 1903,1912,1909 ... V každém ročníku ZLATÉ PRAHY nacházím obrazy Jana Dědiny : **V mořských lázních,Z Normandie,Podobizna,Paní D.,Studie,Domov** atd.

*

Mgr.Petra Morvayová-Pešková: JAN DĚDINA - Předmluva (úryvek).

Krajina pod těžkým sněhem,maličké lidské postavičky s těžkými náklady na hřbetě procházejí kolem chladně zelenavé vodní hladiny na úpatí majestátného kopce... můžete téměř slyšet ono hluboké zimní ticho a zároveň tenký chvějivý zvuk vody přitékající přes zasněžená pole, která maličko rozvlňuje jinak chladně netečnou vodní plochu,můžete snad i slyšet vrzání sněhu pod těžkými oněch lidských bytostí,jejich dech...

Tento prostý a zároveň úchvatný obrázek byl součástí mého dětství,dominoval hlavnímu pokoji mých rodičů v Tatobitech a byl častým objektem mého zájmu.Nejspíš proto,že bylo možné skrz něj proplout bez ohledu na roční dobu do zasněžené a něžné krajiny Českého ráje a na malou chvíli minout přítomnou realitu.Obrázek se vždy těšil v mé rodině jakési samozřejmé úctě, která byla mnou zaregistrována a respektována,nicméně zcela dětsky nechápána.Babička i můj otec každému ,kdo o obraz projevil zájem-a tedy i nám dětem-sdělovali patričním tónem:“To je dědina!“ Přišlo mi vždy legrační,že té větě přiřkládají takový význam,nikdo přece nebyl takový hlupák,aby neviděl,že jde o výjev z venkova.A slovo dědina,bylo stejně směšné,nikdo už v sedmdesátých letech pro označení vesnice takové slovo nepoužíval.

Ve chvíli,kdy se mi dostalo umění číst,našla jsem to podivné slovo dědina napsané i v jednom z rohů obrazu samotného,jenomže s velkým D- Dědina.

Také se mi z té doby vybavují další střípky:cesty s babičkou či otcem k Dědinům.“Jít k Dědinům“ znamenalo setkat se opět s onou zvláštní úctou,“Jít k Dědinům“znamenalo jen krátkou cestu,od domu ke kostelu sv.Vavřince,přejít silnici a úzkou stinnou cestičkou se dostat až k téměř tajemnému místu obklopenému ze všech stran vzrostlými stromy.Na onom uzavřeném prostranství stál dům,jiný než bylo ve vesnici obvyklé,neomítnutý,hranatý dům,z červených cihel,s proskleným prostorem v místě střechy.“Jít k Dědinům“znamenalo vkročit do temného prostoru plného zvláštních vůní,věcí,obrazů a koneckonců i lidí.Tváře si nevybavuji,vlastně ani jména jsem si z té doby neuchovala.Píše se asi tak rok 1979.Je mi možná 5 nebo 6 a zajímají mne hlavně ty zvláštní věci v domě.

Ještě nevím a bude pár dlouhých let trvat,než se mi spojí do jedné linie informace o tom,že onen dům postavil,a až do roku 1955 v něm žil,autor obrázku,který byl a je v mé rodině tak ctěn.Bude ještě chvíli trvat,než mi dojde,že v sedmdesátých letech nás v onom domě vítala jeho snacha a syn Jan a ještě ne – vím,že mezi mé vzácné přátele jednou přibude malířova vnučka,křehká a zároveň duchem silná dáma, která stejně jako já prožila své dětství v Tatobitech.Ještě nevím ,že budu cítit podobnou úctu ke jménu Dědina,jakou zajisté cítil již více než před půlstoletím můj dědeček,když od malíře toho jména obdržel onen“tak samozřejmý“ obrázek.

Ústí n.Labem ,říjen 2004

Reminiscence !?

Bylo to jednoho časného zimního rána .Sníh,který se celou noc snášel na vesnici , jakoby utlumil všechny nepříjemné zvuky.Krajina spočívala pokojně v něžném oparu probouzejícího se dne.Zlaté nitě vycházejícího slunce spoutaly na několik okamžiků tuto chvíli chvíl.Nad ztichlou ,zasněženou silnicí ,těžce a pomalu stoupal dým zahřívávaných obydlí.Byl to okamžik kdy jsem málem zapomněl čím vším je provázena naše současná civilizace.Byla to chvíle návratu,památník nejšťastnějších pocitů ,které jsme kdysi a kamsi zapsali a zapomněli: „ Hlas zvonů táhne nad závějí... černé postavičky se vynořují z chalup rozsetých na úpatí majestátního kopce.Zaváté cesty a pěšiny jako paprsky podivuhodné hvězdy, plují peřinou údolí do osvětlených oken svatostánku.Tam někde u kanoucích slz slavnostních světel , se připravuje hřejivé slovo v blízkosti pootevřených srdcí.Slyšíte velebné ticho prosincové noci líbezné a v duši se chvějivě převalují zlaté hlasy zvonků betlémských oveček- Noc pastýřů.Hlas zvonů táhne nad závějí.“

Ano ,takhle to kdysi bylo nejen na obraze Mistra Dědiny.Vezměte štětec svých vzpomínek a začněte malovat .Když ne svým dětem či vnukům,tak aspoň sobě :lehkou skicu z Tatobit pod Kozákovem ... nebo odjinud ?!

Pietní shromáždění u hrobu Mistra Jana Dědiny v Nymburce.

V sobotu 15.ledna 2005 v 11.30 hodin uspořádalo Občanské sdružení Dědina z Tatobit vzpomínkové shromáždění na městském hřbitově v Nymburce u hrobu Mistra Jana Dědiny.Právě před padesáti lety 14.ledna 1955 v Tatobitech zemřel ve své vilce „Český Pařížan“ –Jan Dědina:

„Již v neděli večer začal vát silný vítr, který se změnil k ránu ve vichřici a celé pondělí prudce vál a utvořily se opět nové závěje,“ píše o rozloučení s tatínkem, syn Jan Dědina. „I sníh padal. Byl jsem rád, že nebyl pohřeb v pondělí. V úterý ráno jsme se pustili všichni tři, Lubor, Míra a já, do odklizení sněhu na cestě. V pondělí odpoledne přijela ženina maminka se švagrovou Boží Benešovou. Hned se chopily uklízení. Pokojík, ve kterém tatínek krátký čas bydlel, jsme zase uvedli do původního stavu. V úterý dopoledne přijeli Viktorovi. Šli se podívat na tatínka a položili před rakev velký věnec, na malou stoličku jsme dali pěknou tatínkovu fotografii, kterou dělal pan Bakeš, zdejší zahradník. Bylo to v červenci 1954 a byla to tatínkova poslední fotografie a tak pěkná, tak bezprostředně působící živě, že jsme měli dojem, jako by byl tatínek mezi námi. Čas utíkal rychle. Přijel ředitel kůru v Turnově, náš přítel Karel Knop s turnovským chrámovým sborem, mistr Karel Strože, houslový umělec. Přišel náš pan Děkan Richta.

Sbor krásně zazpíval **Blíž Tobě Bože můj** a ještě další dvě skladby. Zpívali na verandě před ateliérem. Napřed zahrála hudba. Zdálo se mi, že zní mohutněji než jindy. Hudbeníků také přišlo více, než jsem měl objednáno. Po zpěvu sboru zahrál Mistr Karel Strože skladbu od Bacha. Hrál mu tam v ateliéru, a nyní mu hrál jeho Karel naposledy. ... Poslední pohled, poslední pohlazení jeho rukou, které vytvořily tolik krásy, které opěvovaly svojí prací Boha a vše, co krásného stvořil.“

*

Letos, padesát let od malířova úmrtí, se nekonala v ony dny žádná vichřice. Naopak, počasí se blahosklonně snažilo zpříjemnit sobotní dopoledne v Nymburce několika desítkám lidí, kteří přišli vzpomenout umělce a filozofa Jana Dědiny. Sešli se zde členové rodiny, příznivci, potomci bývalých sousedů, zástupci kulturních institucí atd. Z Tatobit se přišlo svému slavnému občanovi poklonit na dvě desítky obyvatel. Předseda Občanského sdružení z Tatobit Petr Pešek, uvedl ve vzpomínkovém projevu:

„Scházíme se v dnešním dopoledni, abychom na krátký okamžik stanuli, ztišili tep spěchu a vzpomněli člověka, který byl milovaným otcem, dědečkem, významným rodákem, umělcem. Mám podivuhodně ještě dnes zachovánu ve své paměti vzpomínku na mrazivé, lednové odpoledne se záblesky ledových střežylů a zlatých pablesků nástrojů pohřební kapely, u chrámu svatého Vavřince v Tatobitech. Dnes samozřejmě vím, že ono odpoledne bylo úterý 18. ledna 1955 a já jsem byl se svým tatínkem na smutném, posledním rozloučení s malířem Janem Dědinou. Mistr Jan Dědina skonal v pátek 14. ledna v nedaleké své vile, a navždy odešel z milovaných Tatobit pod Kozákovem i z milovaného Českého ráje. Ten den se vracel poslední cestou do kraje svého zrození, k blízkosti svého rodiště. Světlo světa spatřil v polabské obci Straky v rodině římského katolíka Jana dědiny a jeho ženy Kateřiny, rozené Jelínkové, jako již třetí chlapec. Na svět pomohla Janovi porodní bába Marie Doubravová dne 1. září 1870 a byl pokřtěn jako Jan Nepomucký Dědina..... Čas, který plyne nezávisle na našich bolestech i radostech, ukryje často i nejkrásnější vzpomínky. Vzdalující se, však daleko lépe rozeznáváme přesné obrysy forem, daleko lépe chápeme pochybení, zklamání, těžkosti života i prožitou opravdovost.... Opravdovostí zůstal věren i tehdy, kdy se mnozí na rozhraní století vydávali jinými, novými směry. Bylo mu dopřáno být přítelem vynikajících tvůrců a byl jimi také opakovaně ctěn...“

Květiny k rodinnému hrobu položili zástupci obce Straky, Městského úřadu v Nymburce, starosta Tatobit a zástupce Občanského sdružení DĚDINA z Tatobit. K velice důstojnému průběhu shromáždění, přispělo vystoupení pěveckého sboru Hlahol z Nymburka. Zdá se, že znovu se obnovují cesty Mistra Jana Dědiny.

„...chci vyjádřit dobrý pocit ze skutečnosti, která přes všechna zklamání i škarohlídství, hovoří jednoznačně o tom, že nezapomínáme na čestné a poctivé lidi. Že nezapomínáme těch, kteří dobré jméno této země, tohoto národa, dále posilovali a šířili. Že připomínáme kořeny této krajiny a že se k nim hlásíme. Jan Dědina znovu šíří přátelství a pomáhá navozovat komunikaci mezi lidmi.“

.....
INFORMACE*ZPRÁVY*DOPISY*POSTŘEHY*NÁPADY*Z OBCE*INFORMACE

Tatobity 30.listopadu 2004

Paní ředitelka
 Marianne Dessertine

Alliance Francoise,Liberec

Vážená paní ředitelko Dessertineová !

Dovolte mi,abych Vám srdečně poděkoval za přátelské přijetí v institutu Aliance Francoise v Liberci. Musím přiznat,že jsem nepředpokládal jednání tak vstřícné a plné upřímného zájmu.Potěšila nás akti-
 Vita vedení Aliance Francoise, která Vaším jednáním a přístupem přiblížila naše přání informovat
 O velkém příteli Francie-umělci,Janu Dědinovi.Malíř Jan Dědina se během svého patnáctiletého paříž-
 ského pobytu spřátelil s mnoha umělci,mezi které patřil jistě A.Rodin,Cézanne,Toulouse-Lautrec,Bou-
 rdell,Bernard a další.K jeho nejbližším pak patřila manželka Jeanne Anceaux, která spojení s Francií
 upevnila svazkem nejsilnějším-milovanými dětmi.

Rádi bychom Vaším prostřednictvím předali kopie některých dokumentů a výtvarných prací, které
 by pomohly zdokumentovat Dědinův francouzský pobyt.V našem rozhovoru jsme několikrát zmínili
 možnost Vaší návštěvy v Tatobitech a další rozvíjení přátelských kontaktů.Také účast vašich zástupců
 na některých akcích našeho sdružení,o nichž bychom Vás včas informovali.K dokumentům, které vám
 hodláme předat patří i videonahrávky.Pro další přiblížení rodinných a uměleckých kontaktů jsme po-
 žádali vnučku Jana Dědiny paní Alenu Strasmajerovou, která žije v Praze.Sdělili jsme jí naše přání,
 aby se spojila přímo s vaší institucí Aliance Francoise v Liberci.Těšíme se, že se nám podaří spojit pro-
 střednictvím Mistra Jana Dědiny opět jednu cestu vzájemného přátelství-

Se srdečným pozdravem

Petr Pešek
 Předseda OS Dědina

* *

Těšíme se ,že se francouzská strana také zúčastní odhalení pomníku J.Dědiny v Ta-
 tobitech.

*

Pořad o Janu Dědinovi,o naší práci a reportáž z odhalení pomníku přislíbila v Českém
 rozhlase redaktorka Hana Siraková z Hradce Králové.

*

„OD JEŠTĚDA K TROSKÁM“ je vlastivědný regionální sborník, který vychází každé
 čtvrtletí .Nyní také otiskuje informace o občanském sdružení Dědina.Člen redakční
 rady prom.filozof Václav Jenšovský, je novým členem našeho občanského sdružení.
 Sborník si můžete objednat na předplatné a bude vám pravidelně zasílán.Adresa :
 „Od Ještěda k Troskám „Kosmonautů 1547,511 01 Turnov . Cena je 32 Kč.
 E-mail:ojkt.posta@tiscali.cz

Ve sborníku bude vycházet na pokračování studie „Jan Dědina“ od Mgr. P.Morvayové –Peškové.

*

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ „DĚDINA“ V TATOBITECH

SI VÁS DOVOLUJE SRDEČNĚ POZVAT NA

III. VALNOU HROMADU

v sobotu 26.února 2005 ve 14 hodin v salonku restaurace u Studniček v Tatobitech.

- Program :
- 1) Zahájení.
 - 2) Kulturní program.
 - 3) Zpráva o činnosti sdružení.
 - 4) Zpráva o hospodaření za rok 2004.
 - 5) Návrh plánu činnosti sdružení na rok 2005.
 - 6) Diskuse.
 - 7) Volby .
 - 8) Závěr.

V programu je počítáno s okénkem hostů, ve kterém bude prostor na pozdravy i písemné příspěvky našich členů ,kteří se nemohou valné hromady zúčastnit. Prosíme dále členy sdružení, aby toto setkání využili k úhradě členských příspěvků pro rok 2005 ve výši 30 Kč.

* * *

Občanské sdružení má následující číslo účtu: 188704826 / 0300

Na uvedený účet můžete zasílat členské příspěvky, pokud jste tak dosud neučinili. Pochopitelně je možné na uvedený účet zasílat finanční příspěvky, finanční dary atd. Na každý finanční dar uzavíráme na požádání písemnou smlouvu ,aby bylo možno smluvně zajistit adresnost využití daru .To činíme i z důvodu daňových.

*

S M R T N E S E M Ě Z E V S I

Tradiční průvod na „neděli smrtnou „ pořádá v Tatobitech Občanské sdružení v neděli 13. března 2005 .Průvod dětí i dospělých začíná v 10.30 hodin u budovy Základní školy. Zakončení je opět v malířově zahradě U Dědinů.

*

ODHALENÍ PAMÁTNÍKU-OBELISKU- JANU DĚDINOVÍ

Sobota 11.června 05 ve 14 hodin v zahradě u Dědinů. Dopoledne v 11 hodin bude v zasedací místnosti OU předáno čestné občanství Janu Dědinovi in memoriam.

*

V září 2005 se uskuteční výstava obrazů malíře JANA DĚDINY v muzeu Českého ráje v Turnově k 135.výročí narození umělce. Prosíme všechny, kteří mohou pomoci zapůjčením obrazů nebo upozorněním na podobné možnosti, aby se včas ozvali na naši adresu, popř. tel. 481 313 062. Pojištění a garance exponátů je zajištěna.

* *

Z A S L E C H N U T O :

-Proslýchá se, že se připravuje literární pásmo o malíři Janu Dědinovi. Mělo by prý být uvedeno v rámci vernisáže výstavy v září 2005.

-Výbor sdružení se schází i v zimě poměrně často. Naposledy to bylo 1. února 2005. Mimo různých restů se výbor zabýval především termíny příštích akcí, přípravou valné hromady a plány na dokončení zahrady u Dědinů.

-Žádost o dotaci na OU v Tatobitech výbor sdružení předal obecnímu zastupitelstvu 15. ledna 05. Teď již jen očekáváme, zda bude schválena v plné výši a budeme moci splnit potřebné úpravy v malířově zahradě k důstojnému přijetí hostů při odhalení památníku.

OKNO

Ano, občanské sdružení v Tatobitech se snaží o důstojné připomenutí jména Jana Dědiny. Snažíme se totiž aspoň částečně nahradit to, co mu bylo delší dobu neprávem upíráno. Chceme, aby se Jan Dědina trvale připomínal v kulturní a umělecké historii. Není to násilné včleňování. Je to jen návrat tam, odkud jen dočasně odešel, jako tolik jiných osobností v minulosti. A v Tatobitech jen hlupák by nepochopil, kdože to sdílel dobré a zlé v této obci. Myslím, že zde také nebyl nikdy zapomenut. Byl zde natolik samozřejmou součástí, že nikoho nenapadlo jej připomínat. Byl zde natolik samozřejmým spoluobčanem, že byl málem vymazán navenek. Možná, že jsme teprve tváří v tvář drsné realitě pochopili, že se nejedná jen o Jana Dědina. Možná malíř Dědina spojuje v sobě uměleckou a společenskou historii s kulturní a společenskou současností. Toto není v rozporu. Naopak je opět oporou, spojnicí něčeho, co se teprve lehounce tvoří. Kdesi jsem se dočetl, že Mistr Jan Dědina se stal jedním z elementů lokální identity našich (tatobitských) obyvatel. Určitě to je částečně pravda. Nejsme jistě jedinou obcí, která se prostřednictvím velkých a slavných osobností snaží identifikovat. Někde uvnitř se mi vtírá myšlenka, že se snažíme prostřednictvím našeho slavného spoluobčana o návrat většího množství ideí. Bývalá malířova zahrada je jen jakýmsi kotlíkem, ve kterém se „vyvářejí“ nejrůznější myšlenky. Rozptylují se na nejrůznější strany. Pořádkem, krásou a podporou našemu prostředí počínaje a jeho zlepšováním, které nikdy nekončí. To určitě však není možné bez širší komunikace mezi lidmi. Pravděpodobně to asi není možné bez snahy o spojování společenství lidí. Čím? A jak?

To je bohužel také umění. Pomáhá tomu také jakékoliv informační médium, které vás aktuálně informuje o tom, čím a kdy tato obec žije. Víme, že není možné vrátit obci onen patřičný ruch dřívější. Nelze se vrátit. Je už jen možné si vybavit obrazy doby, pokud jsme jejími pamětníky, nebo si je tvořit ve své fantazii z nejrůznějších kronikářských zápisů. Je však možné se pokoušet a zabývat. V historii obce je určitě dostatek věcí, které bychom měli oprášit a pochlubit se. Bohužel je nemáme kde vystavit. Myšlenka, zpřístupnit zahradu Jana Dědiny dětem a dospělým, je jen takovým nepatrným krůčkem k výše uvedeným snahám. Určitě by stálo za to se sejít a o všem si všichni pohovořit. Je to tak samozřejmé a jednoduché, že nás to ani nenapadne. Času je však nakrátko.

Nezapomeňte nám psát a dělit se s námi o vaše nápady, postřehy, historii, současnost. . .

